

2015/1
leden

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 1/2015

<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Na křídlech času</u>	<u>1</u>
<u>Blahopřání</u>	<u>3</u>
<u>Errata: K medailonu o Ludřku Frýbortovi</u>	<u>3</u>
<u>Ing. Pavel Sedlák: Pozdrav Ganěšovi</u>	<u>4</u>
<u>Ing. Petr Pavlík: Čtyři sestřičky</u>	<u>7</u>
<u>Petr Jirgl: Můj životopis</u>	<u>11</u>
<u>Mgr. Daniel Novotný: Chyba</u>	<u>14</u>
<u>Mgr. Daniel Novotný: Vycházka</u>	<u>15</u>
<u>Mgr. Daniel Novotný: Jenom já</u>	<u>17</u>
<u>Mgr. Daniel Novotný: Společný sen</u>	<u>18</u>
<u>Miloš Mikota: Nový člověk budoucnosti</u>	<u>20</u>
<u>Ivo Koukol: Novoroční naděje</u>	<u>20</u>
<u>Mgr. Daniel Novotný: Brahmův den</u>	

Kresba na titulní straně – Pf 2015: J. Plotěná
Foto Růže: Z. Červená

NA KŘÍDLECH ČASU

Tak si říkám, že na křídlech Času jsme doputovali (i s Poutníkem) do brány počátku nového roku 2015. Že až příliš poetické, nadnesené? Třeba, ale představuji si křídla letící, bránu otevřenou. Oba symboly připomínají naději, perspektivu, pohyb, děj... Za branou Světlo, není od Slunce, ani od žárovky, zářivky nebo z jiného zdroje známého přírodním vědám, o kterém se učí ve škole. Přece jde o Světlo nejdůležitější – To, skrzeněhožsežije (tak Mu říkali někteří dávní Indiáni, tak Je chápaly přírodní národy, tak o Něm vyprávějí moudré Mýthy a ukazují k Němu v nejrůznějších obměnách náboženství). (Také různí nadčasoví, stále aktuální autoři). U nás snad nejvýrazněji J.A. Komenský – Učitel národů, který neučil jen světským znalostem, ale usiloval svým dílem o to, aby už od dětství se člověk seznamoval s působením tohoto duchovního Světla. Každoročně si proto v „bráně“ nového občanského i křesťanského roku připomínáme Komenského Cestu Světla (Via Lucis) – letos mu bude věnováno páteční shromáždění 2. ledna.

Pátků máme v lednu pět, jeden 16.1., bude věnován, zřejmě u nás v Brně poprvé, duchovní cestě Kvakerů – Náboženské společnosti Přátel a jako host k nám přijede pan Pavel Marušinec z Plzně, který již navázal kontakty s Plzeňskou obcí unitářů. Poslední pátek v lednu k nám přijede ses. Rev. K. Sofia Kučerová, která se bude zamýšlet nad pohanstvím a neopohanstvím a ve středu 21. ledna máme opět hosta, tentokrát z Brna, paní Barboru Oprchalovou, která se zabývá mezilidskými vztahy a řešením různých konfliktů a nedorozumění, častými mezi lidmi, jako mediátorka a bude u nás přednášet na téma Konflikt a jeho řešení. A vůbec, měsíc leden bude u nás věnován stále naléhavému tématu času, jeho správného využívání, prožívání, jeho chápání a pocítování v různých kulturách a také lidem a jejich vztahům tak, jak již naznačil obsah prosincového čísla Poutníka.

Toto lednové číslo je však „popegášovské“, neboť zdařilý předvánoční Pegásek – naše obecní autorské čtení (ale tentokrát také

hraní, zpívání a rozdávání krásných výtvorů z papíru i těstíčka) přinesl svoji žeň a to nejlepší, jako obvykle, uveřejňujeme. Zároveň také k nám po e-mailu doputovaly příspěvky z Teplic a tak s vděčností uveřejňujeme alespoň zatím jeden od br. Petra Jirgla a posíláme pozdrav do Teplické obce unitářů.

Zvláště děkujeme panu Ing. Petru Pavlíkovi za poskytnutí čtení Čtyři sestřičky i dalších moudrých textů nad zlato.

To, jak se zamýšlel v „bráně“ nového roku před lety br. Rev. Miloš Mikota, připomíná článek Nový člověk budoucnosti a na naše letošní shromáždění ke Dni díkuvzdání se ohlíží článek pana Ivo Koukola, našeho příznivce a čtenáře.

TOŽ, PO VŠECH STRÁNKÁCH
ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK 2015

přeje nám všem

Jarmila Plotěná

***Na křídlech času
nebýt unášen ale směřovat k bráně,
v níž vzchází Světlo.
To přijmout do srdce
a spolu s Ním vědomě dávat životu smysl.***

J.P.

*****

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v lednu

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 4.1.** Prof. Ing. Miluše Šubartová
Doc. MgA Jan Grossmann
- 6.1.** PhDr. Boris Merhaut
- 18.1.** Lubomír Zelinka
- 21.1.** Karel Schweng
- 23.1.** Anna Drlíková
- 26.1.** Květa Košutová
- 30.1.** Marie Šemberová

*****

Errata: K medailonu o Luděkovi Frýbortovi z Poutníka 2014/12:
Místo věty "Byl dvakrát ženatý, ..." má být "Je ženatý, podruhé se
oženil v roce 1974."

Tímto se panu Frýbortovi omlouváme.

Redakce

POZDRAV GANÉŠOVI

Před časem jsme v práci absolvovali školení "time managementu". Lektor vysvětloval, jak můžeme pracovat se svým časem, jak si dělit úkoly a tak podobně. Zajímavé bylo, když nám začal kreslit obrázek mozku, že ta novější vnější část, která je zodpovědná za racionální myšlení je neokortex, jenže co se týče motivace, emocí a podvědomí, o ty se starají vývojově starší části mozku. Novější část, odpovědná za abstraktní myšlení, je řízena staršími vrstvami mozku. A když nám lektor kreslil na tabuli tu starší část, tak ukazoval, že podle tvaru připomíná slona. Nechal jsem jej, ať si myslí, že je schopen toho slona ovládnout nebo naporcovat (kdo koho?), nicméně nic proti time-managementu. Co se mne týče, byl jsem doma: Ganéša.

Kult Ganéši má mnoho podob. Evropan se v Indii pravděpodobně setká se zářivě barevnými zobrazeními Ganéši a může si myslet, že je to takový bůh pro děti, napůl bůh napůl hračka, talisman pro dobrou náladu. Proč ne? Jistě je to dítěti bližší, než naturalisticky provedený umírající Kristus přibitý na kříž.

Pokud chceme, můžeme klidně setrvat u toho barvotiskového obrázku, talismanu pro štěstí. Když nic jiného, nepokazí nám náladu. Jako běloši si snadno doplníme vysvětlení, že v Indii jsou mnozí lidé velmi chudí a že mohou mít potíže obstarat si potravu. Proto bůh pohody a dostatku, s plným břichem.

Setrvejme chvíli u naší představy barvotiskového boha pro děti. Když začne normální psychicky zdravé dítě brát rozum, bývá zpravidla velmi zvědavé. Proč má ten Ganéša sekerku? A co u něj dělá ta myš? Proč má tak velké břicho? Proč má sloní hlavu? Vždyť slo-ni přece mají z myší strach. Proč má ulomený jeden kel? Proč má-jí některá vyobrazení Ganéši čtyři ruce?

Pokud jej dospělí neodbudou, může se dozvědět, že Ganéša sekerkou přetíná světská pouta, aby připoutal své oddané k sobě. Plné břicho symbolizuje hojnost a vnitřní mír, který vyplývá z toho, že máme analyzovat problémy rozumem, tak jako si slon může podat věci svým chobotem, prověřit sloní paměť. Jistě vám taky maminky říkaly, že u práce se má myslet. Ulomený kel má symbolizovat překonání duality. Čtyři ruce, to je známý indický trik, symbol vyšší božské moci, všemohoucnosti. Ganéša má zvednutou jednu nohu, snad jde o náznak tance. Je přece synem Šivy, velkého Tanečníka, jehož Tancem je celý Vesmír. Myš je Ganéšovou váhanou, jízdním zvířetem. Zdá se absurdní, že slon jezdí na myši, ale nejde o barvitou lidovou slovesnost, spíše o promyšlenou symboliku. Ganéša svou myš ovládá, je přece jeho váhanou. Ganéšova myš tedy ztělesňuje ovládnutá přání, protože neovládaná přání se množí rychle jako myši. Kdo dokáže mít málo přání, je spokojený, odtud Ganéšovo velké břicho. Schopnost soustředit se na jednu věc, nemít mnoho potřeb, nerozmnožovat donekonečna svá přání, to je nepochybně mocný dopravní prostředek, co říkáte? Myš současně symbolizuje pronikavost božské moci. Božské si najde skulinku, aby se ke svým oddaným dostalo, i do obtížně přístupných koutů světa i duše, způsoby které bychom nečekali.

Můžeme klidně považovat za shodu náhod, že lektor kurzů time-managementu kreslí starší vrstvy mozku jako "slona". Jde o pouhou shodu okolností a nemusí to mít žádnou souvislost s Ganéšou. Přesto si nemyslím, že na správné poznání má patent jediné naše technická civilizace a páni doktoři s čertovskými aparáty a certifikáty od zaručeně pravých čertů. Laskavý čtenář má plné právo brát mé úvahy jen jako zábavný text, básnickou licenci. Ať mi rovněž prominou znalci Véd a indické mytologie a ikonografie. Obávám se, že ani lidový a prakticky zaměřený Ganéša si z těch Véd, z té ikonografie a vlastně ani z těch certifikátů zase tak moc nedělá. Kdo někdy viděl pacienty v psychiatrické léčebně, může namítnout, že to zlehčuji, že s tím podvědomím není až taková legrace. Však s rozzuřeným poraněným slonem taky moc legrace neužijete, to je lepší být v bezpečné vzdálenosti.

Přesto na nás většinou slon působí spíše rozvážným, uklidňujícím dojmem. Je vegetarián, v Indii byl využíván jako hospodářské

zvíře. Slon také může symbolizovat smysly, vždyť jde o nejtěžší suchozemské zvíře. Všimněme si, že Ganéša má pouze sloní hlavu, nikoli tělo. Z indického hlediska je rozum jedním z lidských smyslů. Ganéšova velká hlava je nápadnou připomínkou, že ze smyslů bychom měli klást důraz právě na rozum. Z jiného hlediska můžeme vidět, že uctívání Ganéši jde proti přílišné antropomorfizaci Boha. Také naznačuje úctu k přírodě, v jistém smyslu je Ganéša přírodou samotnou. No řekněte, nejsou sloní hlava a myš "eko" a "bio"? Některá Egyptská božstva mají také zvířecí hlavy, ale je zde podstatný rozdíl. Zatímco u těchto božstev jsou mentální schopnosti ostře zaměřeny (hlava dravce), Ganéša symbolizuje univerzálnost, rozšíření záběru, zlomený kel symbolizuje překonání duality.

Podobně jako u nás vyobrazení panny Marie, Ježíše, nebo velkých křesťanských světců, reprezentují i některá indická „božstva“ návod na duchovní cestu člověka. Evidentní je to třeba u hrdinů Rámy, nebo Ardžuny, což jsou vlastně adeпти duchovní cesty vedení sadguruem, avatárem. Méně zřejmé je to pro Evropana třeba u opičího boha Hanumána. Jde o adepta duchovní cesty, jehož mysl má stále mnoho „opičích“ atributů, které však díky svému duchovnímu zaměření překonává. Také Hanumanovi se dostává místo v indickém panteonu, jde o boha – adepta duchovní cesty. Aspekt vzoru duchovní cesty je jistě přítomen také u Ganéši. Ganéša je často zobrazován sedící – protože medituje. Jeho zvláštní forma nás upozorňuje nejen na omyl antropomorfizace boha, ale také na fakt, že ani na mysl pokročilého adepta duchovní cesty nemusí pasovat běžná lidská měřítka.

Ganéša v sobě spojuje překvapivé množství aspektů, včetně aspektu přírodního božstva. Černá socha pětihlavého a čtyřrukého Ganéši v nadživotní velikosti, z té vyzařuje respekt, Tajemství. To už je náboženství pro dospělé, podobně jako vyobrazení Krista na kříži. Ganéša, Pán bytostí, Pán zástupů, jehož mnoho hlav symbolizuje vševědoucnost, mnoho rukou všemohoucnost, najednou před sebou máme přísnou projekci transcendentního božství, se kterým se nežertuje, které vybízí k pokoře před tajemným řádem Vesmíru.

Kéž nám je mocný Ganéša stále nápomocen, kéž naši mysl v roce 2015 zaměří ke smysluplným cílům a kéž nám požehná. ÓM.

Petr Pavlík

ČTYŘI SETŘIČKY

Buddha: "Toto jsou takzvaná čtyři "vznešená dlení" (brahmavihára): laskavost (mettá), soucítění (karuná), radostnost (muditá) a vnitřní vyrovnanost (upékhá). Jsou rovněž označovány jako "nezměrné stavy" (appamanná)."

O čtyřech vznešených stavech myslí, také se jim říká božské příbytky, se traduje pěkná buddhistická pohádka, kterou jsem slyšel v jednom klášteře. Od té doby jsem ji už ale mnohokrát převyprávěl v duchu západního buddhismu, tak jak šel život a postupně se vtělovaly její původní osoby do nových životů, stejně jak to bývá ve starých džátakách. Tak si poslechněte, jak ony čtyři théravadské řádové sestřičky v tomto životě dopadly:

To se daly čtyři pěkné holky na buddhismus, oholily si hlavy a navlíkly bílé róby, že to vážně berou se vším všudy, tedy i s tím hrozným celibátem, a že z nich fakt budou opravdové mnišky. Podle vlastností, které u nich převládaly, dostaly pak odpovídající řádová jména: Metta, laskavá, Karuna, soucitná, Mudita, pohodová, a Upekkha, vyrovnaná.

A tak si pěkně řeholily a řeholily, dokud v klášteře nepropukl první meditační kurs pro laiky. Opat si v té době tradičně brával volno, že ho bolí hlava, hlavní mnich si naplánoval opravu ústředního topení a mniši se různě poschovávali po klášteře, kam se dalo. Tak už to chodí, když je potřeba za nirvánu taky něco nabídnout. Najednou jsou ruce prázdné.

Jenže ty čtyři holohlavé fešandy dělaly svým jménům čest a nedaly se. Že tedy ten kurs budou pořádat samy, když už se do kláštera nahrnuli ti "děsní oprásklí laikové", zabrali si místa v lož-

nici, pár jich maká v kuchyni a zbytek se třese na meditaci v hlavní hale a netuší, co to vůbec je.

První se do toho dala sestřička Metta. Nejdřív se s milým úsměvem poklonila Buddhovi a s tímtéž úsměvem začala vysvětlovat překvapeným účastníkům, kteří se už smířili s tvrdou zabíračkou sedět celý den jako pravítko a čučet metr před sebe, co je to zájem o druhé, jak být pozorný a laskavý, jak chodit po krajině a umět se dívat na přírodu a jak se jim to všechno bude hodit, až se vrátí z kurzu domů.

Bylo to perfektní a ti laikové na ni mohli celý den oči nechat. Jako svatý obrázek. No prosím, takhle má vypadat pravá buddhistka!

Večer zaklepal na její dveře dvoumetrový zarostlý kanadský psycholog v džínách, co seděl před tím u okna a koukal se na ni jakoby jen koutkem oka, podal ji navštívenku a zmínil se, že katedra, kterou vede, potřebuje nutně asistentku s přesně takovým pedagogickým talentem. Nástup okamžitě. Sestřička Metta ráno svlíkla róbu (všimněte si, buddhistická slušnost, až ráno!), natáhla taky džíny a už ji v klášteře neuviděli. Toho psychologa samozřejmě taky ne.

Druhý den se ujala vedení kurzu sestřička Karuna. Že tedy včera to byla jenom příprava, že se bude konečně opravdu meditoval. Tak začali. Ti v první řadě poposedávali, lapali po dechu, pokašlávali a drbali se, zatímco ti vzadu se kroutili, opírali se o zed, padala jim hlava a nakonec začali pravidelně oddechovat jako společná noclehárna vsedě.

Chudáci malí, ti laikové, začalo jich být sestřičce Karuně líto, takhle je tu trápím, vždyť to nevydrží, vůbec na to nejsou zvyklí, copak je to vůbec pro ně, nějaká meditace, ti potřebují spíš nějak utěšit. Prohlásila tedy, že zbytek dne bude meditace v chůzi, každý že může osaměle putovat krajinou s bdělou a laskavou myslí a stále si to připomínat, a že jde meditoval taky, a kdo to ještě neumí, že mu to na místě ukáže.

Účastníci vesele vyrazili meditoval do místních hor, po kilometru osamělého putování však nenápadně putovali sice stále ještě osaměle, přesto však již jaksí ve dvojicích ... (Proto se taky přeče

jezdí na meditační kurzy, jak jinak by se dělali malí buddhisté. Pozor ovšem - buddhistická slušnost - to až doma po kurzu!)

Jediný, komu ta meditace v chůzi jaksi sama nešla, byl mladý sociální pracovník ve štráfátém tričku a s plandavými spravovanými kalhotami. Vyhledal tedy sestřičku Karunu, a protože mu jeho osobní problém připadal nezajímavý, vyprávěl ji o útulku pro malé černoušky, který dali s bratrem dohromady, že je to takové soukromé ghetčíčko, jak se tam mají všichni rádi, sice chudí jako myši, ale že je to great job.

Ráno zmizela sestřička Karuna spolu s tím sociálním pracovníkem, aby společně přidali k těm posbíraným černouškům pár vlastních bledých tvářiček. Zbyla po ní na lavičce v předsíni bílá róba a sandále s utrženým páskem.

Třetí den došlo na sestřičku Muditu. Rozlámaní účastníci kurzu po dálkovém meditačním pochodu, který včera absolvovali - navíc ctili zvyky mnichů a zůstali proto bez večeře - na ni civěli kyselými tvářemi, šťourali se v zubech a neochotně odkládali žvýkačku. Ti vpředu si už natáhli nohy.

Tihle potřebují trochu povzbudit, napadlo sestřičku Muditu, a vzpomněla si na jeden vtip o rabínech. Přece s tím šábesem. Posluchači ožili. Konečně praktická dharma! Na tom se to pochopí nejlíp. Jak viděla sestřička Mudita úspěch, přidala ještě vtip o křesťanech. Přesně pasoval. To už publikum poslouchalo, že by ani špendlík nebylo slyšet a na konci propuklo v radostný smích. Kurs je zachráněn! Tohle půjde přežít, ještě že jsme neodjeli domů.

Mladý reportér s vyholenou hlavou a velkou zlatou náušnicí honem upaloval pro magnetofon a cestou po schodech do něj ládovalel baterky jednu po druhé jako patrony do Kalašnikova, když se točil Afghanistan. Večer duněla meditační hala bouřlivým potleskem. Meditace se sice opět nekonala, ale stálo to za to.

Ráno našli další bílou róbu na skříni a po tom reportérovi zbyly v koši jenom ty vybité baterky. Zato v Americe přibylo další soukromé studio.

Poslední den kurzu se ujala vedení sestřička Upekkha. Nebyla nijak přehnaně laskavá, soucitná tak akorát, veselá přiměřeně a hezká - no, dejme tomu. Ráno se protáhla, s přiměřenou poklonou

oznámila opatovi v knihovně, že je nezbytně nutný v sále, pak utáhla šrouby na kotli, s nevinnou tváří se zeptala hlavního mnicha, co tomu kotli chybí dalšího, že opat už je přece dávno v sále, posháněla mnichy z prádelny a z kanceláře, posledního vytáhla od Internetu a sama se pěkně posadila do zadní řady, klidánko zavřela oči a začala meditovat. Od té chvíle běžel kurs jako švýcarské hodinky.

Sestřička Upekkha pak za dlouhý život vychovala spoustu buddhistů, sjezdila celé Státy a všichni meditační učitelé k ní přicházeli na rady.

Možná, že by vás ještě mohly zajímat další osudy těch sestřiček, ale to už je mimo původní buddhistickou pohádku:

Metta, ta laskavá, se později stala profesorkou sociologie na univerzitě v Torontu. Napsala několik bestsellerů o lidských vztazích. V osobním životě to však měla horší. Ukázalo se, že její manžel (ten dvoumetrový psycholog) nakonec sám trpěl depresemi a nakonec skončil sebevraždou před jejíma očima. Hluboce jí to otfáslo a byla dost dlouho odepsaná i přes její dosavadní pevné hodnoty. Pak se seznámila přes Internet s jedním australským zenovým buddhistou, zamilovala se do něj a projezdila celý profesorský plat každý měsíc do Sydney a nazpátek. Teď spolu žijí v malém australském městě.

Karuna, ta soucitná, zpočátku zářila mezi společenskou spodiinou obětavostí a pochopením. Útulek, ve kterém pracovala, nabýval stále na popularitě, než si ho vyhlídl jakýsi evangelizační dobrodruh a uspořádal tam několik zázračných uzdravení. Vzápětí se tam nahrnuli reportéři a za nimi dolary. Přes pochybnou párty na soukromé jachtě došlo pak až na heroin a Karuna si to taky obětavě zkusila, aby poznala, proč to vlastně ostatní dělají. Pak o ní dlouho nebyla zmínka, až odněkud z tichomořských ostrovů, kde dělala jednu z dvanácti milostnic jistého slavného gurma, prý učitelé lásky. V současně době je HIV pozitivní a pořádá osvětové akce v boji proti AIDS.

Mudita, ta veselá, po týdnu práce ve studiu Hlas Dharmy utekla k Disneyovi, kde za šestimístný plat vymýšlela nové nápady, jak pes vyděsí meditující kočku. Po nějaké době ji ještě víc přeplatil P&G, kde její nový prací prášek s obrazem bleděmodrého, čisto-

tou zářícího Buddhy rychle zaplavil asijské trhy. Poté, co po něm uhynuly všechny ryby v bengálském zálivu, se dala ke Greenpeace, objížděla s nimi na lodi svět a počítala velryby. Časem se naučila jejich řeči a pořádala pak proslulé velrybí tance u malého ostrůvku blízko Ohňové země. Poslední zpráva o ní je z Himálají, kde na její stopu navazují obrovské bosé šlápoty ve sněhu s odstálými palci a se zřetelnými otisky chlupů.

Upekkha, ta vyrovnaná, dál pokračovala ve vyučování vipassany, vytrvale s tím objížděla Státy a občas se stavila i v Evropě. Přátelila se s jedním opatem z Thajska, ale nikdy z toho nic nebylo. Rozuměli si dobře i tak, a proto ty mnišské róby na to nemuseli svlíkat. Později založila jedno menší centrum v Kalifornii, ale málokdo u ní vydržel déle, protože nenabízela nic zvláštního, jenom, jak se naučit pozornému a laskavému životu. Nakonec se přece jen kolem ní vytvořila skupina trvalých přátel a to centrum začalo být známé. Kdo se tam dostal, ten už většinou něco znal a měl hlubší zkušenosti. Poslední dobou málo vycházela. Říká se o ní, že prý už je "odešlá", a nikdo neví, jak to s ní bude dál.

Je to marné, nakonec to tak opravdu vyšlo, ze všech těch čtyřech ctností jen ta poslední už není z tohoto světa.

Zazvonil zvonec a přestalo se meditovat. Jenom ta záda ...ach.

Petr Jirgl

MŮJ ŽIVOTOPIS

Jmenuji se Benjamin von Teplitz Schonau a jsem šlechtic, jak jste jistě ráčila všimnout, vznešeného rodu. Můj velký přítel si se mnou občas povídá, ovšem tuto soukromou informaci sděluji pouze vám. Mám k vám totiž velkou důvěru. Prý jste vedli rozhovor ohledně jakéhosi abstraktního umění. O tom můj velký přítel (nadále jen přítel) skoro nic nevěděl. Pokud ano, měl zřejmě mylnou představu o tomto uměleckém směru. Nemám sice o této vědě, či směru také nijaké znalosti, (přesně jako můj přítel), ale svou představu ano. Víte, jaké je to umění chytit zdravou kočku? Nebo zají-

ce? Nebo jak za kočkou vylézt na strom? Jak vidíte, mám také fantazii a při pohledu na krásnou louku si představím tuto abstrakci. Co tím chtěla příroda říci, to nevím. Je dokonce možné, že má představa se liší od mého skutečného pojetí, ovšem budete muset prominout mou neznalost. Mám sice VyŠkoStop a LovAk (Vysokou Školu Stopování a Loveckou Akademii), ovšem tu si dnes může dovolit každý lovecký pes. Za mého mládí tomu tak nebývalo, neboť se pro získání tohoto titulu musely prokázat i praktické zkoušky, znalosti a delší praxe. Mohu tedy chodit i na vysokou zvěř. Procestoval jsem se svým přítelem velký kus světa. Byl jsem ve Skalistých horách i v údolí, které se nazývá „Peklo“. Jsem tedy i zcestovalý tvor. Prý to leží někde u nějaké České Lípy, ale tomu nerozumím. Přece všechny lípy u nás musí být české. Nebo ne? Že tam snad býval i nějaký „Holandský Kapr“, či něco podobného. Ale to je asi nějaká mýlka. Co by tady dělali kapři z Holandska, že? Jezdím i jinam, třeba do Dubí, což je spojeno s velkými oběťmi, neboť mi zdejší psi, takoví vesničtí hlupáci nadávají do přistěhovačů a cizinců. Já a cizinec, to snad ne. To víte, němečtí ovčáci, ti nikdy neměli dobrou výchovu. A ke všemu mají mozky jen proto, aby poslouchali rozkazy, proč by je jinak brali přednostně k policii. Ale to jsem se zapovídal a odbočil. Chtěl jsem nejdříve objasnit svůj původ. Jak mi maminka vyprávěla, i pejskům maminky vyprávějí pohádky a dějiny rodu, byl můj praděd z X tého kolena obyčejným psem. Sloužil na zámku k hlídání stájí.

Jednou se paní hraběnka procházela stájemi a tak si všimla mého děda. Díky svému šarmu a přítulnosti se stal přítelem paní hraběnky a nemusel už spát vedle stáje, nebo u koní. Dostal krásný pelech s polštářem a směl spát před komnatami pana hraběte. Jednoho dne se však stal důležitý obrat v životě mého předka.

Dveře do salonu zůstaly otevřené a můj děd se vplížil dovnitř. Uviděl krásné polstrované křeslo a nenapadlo ho nic jiného, než se v něm uvelebit. Po chvíli přišla paní hraběnka, a když uviděla, co můj děd provedl, rychle ho odvedla pryč. Po nějaké době se to ovšem pan hrabě od sluhů dověděl a tak nezbyvalo nic jiného. Můj předek byl povýšen do šlechtického stavu. Ptáte se určitě proč? Není přece možné, aby obyčejný jezevčík ležel v křesle, ve kterém

pan hrabě sedí při přijímání audiencí a hostinách. A tak se stal můj, aspoň podle vyprávění mé maminky, prapředek velmi významným psem a takto prý získal tento titul. Já na tomto titulu nijak nelpím, ovšem je to zajímavá tradice mého původu. Třeba vás trochu zaujala a budete bohatší o další vědomosti. Děkuji za pochopení a promiňte, že tento dopis píše za mne můj přítel. Zkuste psát, máte-li čtyři končetiny uzpůsobené pouze k chození. A tak jsem musel vzít zavděk prostředníkem. Příště, pokud projevíte zájem, můžeme si popovídat i o psí řeči. Ujišťuji vás, že to bude velmi zajímavé téma.

S úctou váš služebník, jezevčík Beny

Milý Drobečku

(vyprávění psí maminky)

Dneska ti už nebudu vyprávět žádnou pohádku. Ale něco o životě, který tě čeká, až jednou odejdeš mezi lidi. Doufám, že na tebe budou také hodní a budou tě mít rádi. A tak, až se mezi nimi za čas ocitneš, to už nesmíš plakat. Aspoň ne moc dlouho, abys mi nedělal ve světě ostudu. Bude jedině dobře, když se dostaneš do dobré smečky. Takže, až si tě budou chtít odnést velcí lidé, neměl bys plakat. Víím, loučení je hodně těžké, ale poznáš sám, že svět je veliký a mnohem zajímavější, než to, co jsi tady zatím znal. Dostaneš také jiné jméno než máš ode mne, lidé to tak rádi dělají. Budou na tebe ukazovat velkou packou a budou ti říkat, že jméno které vyslovili je tvoje jméno a tím tvým jménem tě budou už napořád volat. Musíš na ně slyšet, protože oni neumí naši řeč. Ale pak si zvykneš a jenom někdy si vzpomeneš na mne a na to, jak jsem ti říkala, když jsi byl malý. Měj lidi rád. Umí toho víc, než si my pejskové dokážeme představit. Ale také tě ochrání, budou s tebou chodit k lékaři a mnoho jiného. Chovej se slušně a uč se dobrým mravům, choď s nimi na procházky a hlavně se uč všemu, co je zapotřebí pro život. Bude se mi také stýskat, ale víím, že mi pošleš zprávu po všech těch, se kterými se setkáš. Můžeš to říci vlaštovce, vrabčákovi, komukoliv, kdo poletí, nebo půjde tím směrem, kde jsi se narodil. Všichni přece znají nářečí živých plotů.°)... to se učí-

me všichni. Je to potřebné pro život a nad tím neohrnij nos. Učit se budeš i jiné věci, třeba hledat stopy, hrát si, hlídat lidská mláďata nebo s nimi dovádět. Je dobré mít všeobecné znalosti, to znamená nedělat nic polovičatě, ani se nezaměřit na jednu činnost. Takže se budeš muset moc učit. Ale ty to určitě zvládneš. Teď jsi ze všech nejmenší, ale jednou budeš určitě ten nejsilnější v té budoucí smečce. Tak buď hodný a jez všechno, co ti dají na talíř, nebo mísu. Nebuď mlsný, a když, tak jenom trochu. V hodné smečce se budeš mít dobře, takže se snaž, aby si tě všimli všichni, co sem přijdou. Poslouchej je tak, jako bys poslouchal mne a budeš-li bit, zamysli se nad tím, co jsi udělal špatně. Snad ti budou také vyprávět psí pohádky, to já ale nevím, a i kdyby ne, určitě ti to vynahradí jinak. A jednu radu ti dávám hned. My, pejskové dokážeme poznat, kdo z lidí je hodný a kdo ne. Proto až někdo přijde, zkus si vybrat sám, třeba se ti to poštěstí a ty se budeš mít celý život dobře. Tak a teď už spi, musíš ráno vypadat čile a hezky odpočatě. Stoč se ke mně u bříška, jako to děláte všichni a dobrou.

°)nářečí živých plotů je mezinárodní řeč zvířat, kde se nepoužívá ani správné skloňování ani časování.

Příklad : Já být Beny jezevčík, kdo ty a kam ty jít? Ty mě neznat? Jak to možné?

Daniel Novotný

CHYBA

Dočetl jsem svitek a sledoval, co se stane. Hmmm – cítil jsem se stejně jako předtím. „Tak nic,“ pokrčil jsem rameny a šel umývat nádobí: život jde dál.

Když jsem pustil vodu u dřezu, v rádiu náhle utnuli dosavadní písničku: „Promiňte, že přerušujeme běžné vysílání, ale na celém světě dochází k záplavám.“ Cože?

Zvedl jsem jeden talíř, že ho umyju. V rádiu pokračovali: „Nad městy začaly být vidět létající talíře.“ A safra. Sdělení o mimozemšťanech mě tak polekalo, že jsem upustil talíř, který jsem držel v ruce. Rozlétl se na střepey.

Další Jobova zvěst z rozhlasu: „Právě se zřítíl Karlštejn... tedy vlastně rozpadl na kousky. Co se to se světem děje?“ Zíral jsem na talíř: měl totiž na sobě namalovaný právě Karlštejn, koupil jsem ho tam na výletě.

Jal jsem se sbírat zbytky talíře ze země: přitom jsem se z nervozity říznul a začala mi téct krev. Rádio pokračovalo: „Krveprolití...“ A dost! Vypnul jsem rádio.

Náhle slyším od sousedů hlas: „Hele, vole, přestalo nám hrát rádio! Jenom to šumí!“

Kdo ví, co se bude dít, až budu vykonávat další činnosti, které jsou součástí normálního života: jíst, spát, mít sex... Asi mám určitou odpovědnost: zdá se, že číst ten magický svitek nadepsaný „Kterak se stát pánem světa“ byla možná chyba.

Daniel Novotný

VYCHÁZKA

Mezi mozkovými závitý číslo 26569A a 26569B mám malý šuplík. Tam se nachází maska, kterou si nasazuji někdy, když přijdou doktoři na vizitu. Nasadil jsem ji i nyní, protože se jednalo o mé první propustce na vycházku po třech letech. Na vycházku půjdu bez masky, protože když ji mám nasazenou déle než 4 minuty 17 sekund a 56 setin sekundy, začne mi svědit pravá hemisféra.

Vyšel jsem z bran ústavu. Propustku mám sám, protože veškeré moje příbuzenstvo emigrovalo do Antarktidy. Přemýšlel jsem, jak se asi mají a přitom se blížil k zastávce autobusu.

Na zastávce již stál jeden pán. Byl mi podezřelý, protože neměl na hlavě psací stroj! Posléze přišla paní – také neměla na hlavě psací stroj! Zakroutil jsem hlavou. Nějaká konspirace, samozřejmě. Třetí osoba bez psacího stroje na hlavě se blížila zprava. Ten pohled jsem nemohl snést, takže jsem obrátil svůj zrak na blízkou dopravní značku. Její barva krásně ladila s barvou mraku na obzoru. Jakmile vítr rozfouká mrak, bude někdo muset značku porazit či přebarvit – rušila by barevnou kompozici okolí.

Přijel autobus číslo 36 a za ním trolejbus číslo 9. Skutečnost, že ciferný součet 36 dává 9, mě ve spojení se situací velice rozesmál. Hlukem svého smíchu jsem popudil paní čekající na zastávce – odvrátila se ode mne a začala se hrabat v kabelce. Doufal jsem, že vytáhne psací stroj, ale byl to mobil – no co, může psát alespoň SMS.

Nastoupil jsem do autobusu číslo 36. Na sedadle naproti dveřím seděla paní s pejskem na klíně. Skutečnost, že jsme dnes neměli k obědu psa, jsem si vynahradil tím, že jsem si vedle ní sedl.

V centru jsem vystoupil. Udivilo mne, že druhým směrem jede rovněž autobus číslo 36 a nikoli 63. Kroutil jsem nad tím hlavou. Louže na blízkém chodníku odrazila na své hladině holicí strojek Gillette z výlohy naproti – tím můj údiv potvrdila. Stále žádný psací stroj, dneska mám smůlu. Možná by stačil kočkácký stroj, ale ten jsem tu neviděl už vůbec.

V bistru bylo celkem plno. Koupil jsem si hranolky a jedl je u stolu. Vedle mě jedl postarší pán. Náhle vstal a bez toho, že by se zmínil o psacím stroji, odešel na záchod. Za nějakou chvíli ze záchoda vyšel postarší pán oblečený stejně jako ten první. I v obličejí mu byl velmi, velmi podobný. Přešel k našemu stolu a pustil se do jídla pána, který odešel, jako by snad bylo jeho.

Naneštěstí již potřebný čas vypršel a já se musel vrátit do péče lékařů. Ještě jsem poklepal na rameno mladíkovi u vedlejšího stolu a výhružně řekl: „Ať je to jak chce, stejně se nakonec jmenuješ Ivan!“

Poté jsem vítězoslavně odešel na zastávku autobusu. Další ciferný součet se nekonal, protože jsem se vracel autobusem číslo 48.

Také jako vzpomínka na divadelní hru Třináctá komnata, kterou nám v Brně předvedli členové souboru Uni-dramo z Prahy.

Daniel Novotný

JENOM JÁ

Jsem. To je jediné, co o sobě vím. Jsem. Já jsem – a co dál? Zním jenom sebe a čas, který ubíhá. Už uběhlo hodně a stále je má existence bez nejmenší změny, pustá. Ale... co bych očekával jiného? Kdyby existovalo něco víc, musel by to někdo stvořit a jak by mohl, když tu nikdo není... Prošla už notně dlouhá chvíle malátné poloexistence, když tu mě zarazila jedna věc: proč jsem očekával nějaké jiné objekty? Proč, když daleko přirozenější a pravděpodobnější stav je, že žádné nejsou? Ale potom... potom přece... z toho, co jsem teď pověděl vyplývá, že je pravděpodobnější, abych *nebyl*, než abych *byl*! Ale jsem. Jsem a myslím. Tak jsem asi nějak dospěl k závěru, že tato „výjimka“, toto bytí místo nebytí, „postihuje“ více objektů a ne jenom mě, protože to už je pravděpodobnější – když jsem já, může taky klidně být i cokoli jiného. Tímhle jsem zároveň získal odpověď na předchozí otázku: Proč jsem vůbec uvažoval i o jiných objektech.

Počkat – je taky možné, že objekty jsou, jen já o nich nevím. Jediné, co cítím, jsem přirozeně já sám. Z jakého důvodu bych měl dokázat detekovat i jiné věci? A **jak** by se tato detekce děla? Počkat, pořád dávám křečovitě přednost hypotéze o existenci dalších jevů před zcela jasnou a zřejmou skutečností, že jsem sám. Proč?!

Jako bych byl na jiné předměty „zvyklý“, ale to je přece nesmysl, protože nic nikdy nebylo! Jsem sám, jediný, jedinečný! Počkat... samo slovo „jedinečný“ předpokládá existenci více než jedné věci, určitého souhrnu, ze kterého se potom jedinečná věc vyzdvihne! To je podivné. A co vlastně jsem? Když si něco uvědo-

muje samo sebe, tvoří uspořádané myšlenky, musí to k něčemu být. Nebo nemusí? Myšlenky, když jimi není co zachytit, protože nic neexistuje, jsou slepé, bludné a...

... a zazvonil telefon a vyrušil mě z meditace!

Kontrolor humoru, Sursum 2008, s. 21-22

Daniel Novotný

SPOLEČNÝ SEN

Seděl jsem na lavičce v parku. V ruce jsem držel plastický kelímek s kávou, kterou jsem pomalu dopíjel. Mírně melancholická nálada mě vedla do zádumčivého stavu, prostě jsem zapnul mozek na volnoběh a odpočíval.

Náhle jsem zaslechl ženský hlas: „Je tu volno?“ Otočil jsem se a uviděl slečnu či paní kolem třicítky, celkem pěknou. Měla vlnité dlouhé vlasy a zajímavý, hluboký pohled v očích.

„Ano, klidně se posadte,“ usmál jsem se.

Sedla si a otevřela noviny. Cítil jsem, že je přístupná konverzaci, jinak by se mě přece neptala, jestli si může sednout. Mrknul jsem na stránku, kterou právě četla, abych mohl navázat konverzaci.

„Další teroristický útok – hrůza, co?“

Kývla hlavou a povzdychla si. „Ano. Nemělo by to tak být – tolik násilí. Měli bychom žít v lepším světě.“

„Toto je jediný svět, který máme,“ usmál jsem se jejímu zvláštnímu nápadu.

„To si nemyslím. Určitě víte, že spousta věcí nefunguje tak, jak by měla...“

„Třeba server v práci,“ pokračoval jsem v jejích úvahách. Začalo mě to celkem zajímat i bavit.

„Tím nemyslím jen techniku. Nefungovat mohou i jiné věci,“ nadhodila. Cítil jsem, že se mi snaží svým způsobem napovídat, abych na něco přišel.

„Mezilidské vztahy,“ přemýšlel jsem, „Murphyho zákony a podobné schválnosti...“

„Děláme si to sami,“ usmála se.

„Co, prosím?“ teď se mi zdálo, že skočila od tématu k tématu.

„Idea je prvotní, hmota druhotná – souhlasíte?“

Ano - s tím jsem souhlasil: „Ať kombinujete hmotu jakkoli, nemůžete vytvořit vědomí. Cítím to - vědomí je nad tím.“ Byl jsem zvědavý, co na moji teorii řekne.

„Z toho vyplývá, že vědomí vytváří hmotný svět,“ pokračovala. „Každý z nás sní kousek společného snu, který se potom manifestuje všude okolo.“

„Proč potom všechno nefunguje? Zázraky, blahobyt, krásný svět...“

„Myslíte si, že si to nezasloužíte. My lidé jsme tak hluboko přesvědčeni, že život je pes, že si to kolem sebe vytváříme. A pokud se mezi nás narodí někdo nový, z jiné roviny, společná realita ho naočkuje stejným názorem. Je to past. Černá díra pro duše, které zabředly do vlastních pocitů viny a méněcennosti.“

„To dává smysl!“ zvolal jsem, „když jsem byl malý, byl jsem pln očekávání šťastných věcí, dobrodružství a příjemných zážitků, postupně jsem narážel na nemilosrdnou realitu druhých...“

„Spoustu nás sem přišlo,“ usmála se, „zrodili jsme se do této roviny Multiverza, abychom předali svůj sen těm, kteří sní noční můru. Vzpomeňte si na to – já jsem taky taková. Vy jste taky takový.“

Matně jsem si vzpomínal na své plány z dětství a puberty – zlepšit svět.

„Neorganizujeme se. Není to sekta,“ pokračovala, „prostě se snažíme vyzařovat pozitivní energii a navzájem se podporovat v decentralizované síti. Světlo ke světlu, jiskra k jiskře.“

Povídali jsme si ještě dlouho do noci. Zůstali jsme přátelé a potkali ještě spoustu dalších podobných lidí. Světla bude čím dál víc a nakonec změníme společný sen.

Kontrolor humoru, Sursum 2008, s. 15-17

Miloš Mikota

NOVÝ ČLOVĚK BUDOUCNOSTI

Řekněme si, jak toho nového člověka budoucnosti viděli naši zakladatelé, kteří byli přesvědčeni, že k tomuto stavu je třeba lidi vychovávat, vést. A to oni také činili.

Budoucí člověk bude mít dokonalou vládu nad tělem... Nebude ovládán okolím, ale své okolí bude vědomě tvořit. (To platí i o ekologii!)

Velká bude vnitřní a duchovní svoboda budoucího člověka. Nebude žít z pověr, nebude otrokem zvyků. Ten budoucí člověk zahrhne sobectví, závist i nenávist.

Nebude se pozastavovat nad tím, že někdo myslí jinak nábožensky..., jako se dnes nikdo nepozastavuje nad tím, že někdo nosí jiný klobouk (nebo čepici) nebo nosí-li takové či onaké brýle.

A my bychom si měli uvědomit, že na tom budoucím člověku v nás musíme pracovat již nyní. Jestliže Nový zákon nás upozorňuje na to, abychom „**neviděli smítku v oku bližního svého, pokud neodstraníme mrvu z vlastních očí**“, pak to pro nás znamená, že nemáme hledat chyby jenom u svých bližních, ale především u sebe samých. Tak nejlépe uskutečníme realizaci unitářských principů snášenlivosti a tolerance, tak nejlépe naplníme odkaz našich zakladatelů.

Ivo Koukol

NOVOROČNÍ NADĚJE

Naděje – mnozí z nás možná jí nepřikládají větší význam, zvláště pokud máme to štěstí a žijeme poklidný, vcelku pohodlný život. Kdybychom však ráno nevstávali spíše s pozitivním očekáváním, že nároky nového dne dobře zvládneme, kdybychom nevěřili, že naše plány do budoucna mohou vyjít, a kdybychom silně

pochybovali o tom, že můžeme dosáhnout svých cílů – kvalitu života, zdraví a svobodu v plném rozsahu – a spokojenost s tím, co nás významně poznamenalo v životě? Vidíme, jakou silou je naděje.

Je pravda, že naděje vyjádřená před více lety přichází naplno ke slovu ve chvíli, kdy se něco pokazí, kdy něco významně ohrožuje naše hodnoty, plány a představy o spokojeném svobodném životě, kdy se pod tlakem okolností a medií (TV) začínáme cítit beznadějně nebo bezmocně. (TO ONI). Pak je to právě naděje, která nás může vyvést z bouřlivého období našeho života.

O naději lze uvažovat několika způsoby. Můžeme naději vnímat spíše v podobě emocionálního prožitku (zda cítíme naději) a nebo naději chápat spíše ve smyslu nadějného myšlení (nakolik přemýšlíme cílsměrným, na budoucnost svobodně orientovaným způsobem). O naději lze uvažovat také jako o povahové vlastnosti nebo naději vnímat spíše jako důležitou součást spirituality a víry.

Ať čerpáme naději z jakéhokoliv zdroje, ukazuje se, že má úzkou souvislost s naší spokojeností a úspěchem. Naše štěstí a spokojenost nesouvisí vždy pouze s tím, co se kolem nás děje, ale spíše s tím, jak o sobě, o lidech, o světě, vesmíru a hlavně o své budoucnosti v něm přemýšlíme.

V dnešní době, kdy naši pozornost poutají většinou negativní zprávy vyvolávající pocit nespokojenosti, zklamání či obav z budoucnosti, je udržování a pěstování naděje velmi důležité. Neztrácejme naději a víru, že mnoho toho, oč se snažíme, se může zlepšit a podařit a lidé jsou také poctiví a dobří a že má smysl o mnoho věcí usilovat tak, jak stále to svobodně prokazuje UNITARIA Brno.

Daniel Novotný

BRAHMŮV DEN

*Bůh vydechl
hledám roztroušená
tajemstvíčka*

PROGRAM NA MĚSÍC LEDEN 2015

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 7.1.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **ZTIŠENÍ – zamyšlení nad inspirativním textem a meditace**
14.1.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **ZTIŠENÍ – zamyšlení nad inspirativním textem a meditace**
21.1.: Barbora Oprchalová: **KONFLIKT A JEHO ŘEŠENÍ**
28.1.: Ing. Pavel Sedlák: **POČÍTAČOVÁ PORADNA**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 2.1.: **NOVOROČNÍ VIA LUCIS (CESTA SVĚTLA)**
shromáždění na uvítání nového roku
9.1.: Prof. Miroslava Paulíčková:
CO NÁM POMÁHÁ K NAŠEMU DUCHOVNÍMU VÝVOJI
16.1.: Pavel Marušinec: **NÁBOŽENSKÁ SPOLEČNOST PŘÁTEL – KVAKEŘI**
začátek mimořádně v 17,30 s ohledem na příjezd hosta
23.1.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **MY LIDÉ A ČAS**
aneb člověk má takový život, jak dovede nakládat se svým časem
30.1.: Rev. ThDr. Karolina Sofia Kučerová:
PRVOBYTNÉ POHANSTVÍ A NOVOPOHANSTVÍ

Čtvrtek 18,30 hod.:

- 15.1.: Setkání skupiny **ALLAN KARDEC**: (přednes česky)
téma: **ŽÍT V RADOSTI**

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz.

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
Ing. Marie Vohlídalová, Ing. Ivan Sommer, Ing. Pavel Sedlák
Za obsah článku neše odpovědnost jeho autor.

MK ČR E 16083